ללא מחילה

written by דוד מ' וינברג | 13.10.2024
בחגי תשרי (ביום כיפור ובהושענא רבה בפרט) אנחנו אמורים לכפר על חטאינו ולסלוח לאחרים. אבל לאחר שנה של מלחמה רב-חזיתית שבה ישראל נלחמת על חייה, אינני במצב רוח סלחני.

אינני יכול ואינני סולח לאלה ברחבי העולם שאינם תומכים מספיק בישראל ברגע קיומי זה.

אני מתקשה לסלוח לממשל ביידן-האריס על כך שכבל את ידיה של ישראל בכל כך הרבה רגעים קריטיים במהלך השנה האחרונה ומנע ניצחון מהיר ונקי יותר. זה כולל את הרגע הנוכחי כאשר מכה ישראלית מוחצת נגד איראן מעוכבת על ידי חרדה אמריקאית מפני הסלמה ואמונה עיוורת ב"פתרונות דיפלומטיים" שנשללו מזמן.

ג'ו ביידן אכן עזר לישראל להגן על עצמה בדרכים מוחשיות רבות, ועל כך הוא ראוי להכרת תודה. אבל זה צריך להיות הרגע למכה מוחצת ישראלית ואמריקאית נגד הפרויקט הצבאי הגרעיני של איראן, לא עוד חיבוק דוב אמריקאי מגביל ומחליש.

אין דרך לסלוח למנהיגי עולם כמו הנשיא הצרפתי מקרון, ראש הממשלה הבריטי סטארמר, וראש הממשלה הקנדי טרודו על הטלת אמברגו נשק על ישראל. הם מצהירים על תמיכה "איתנה" ב"זכותה" של ישראל להגן על עצמה, אך שוללים מישראל את האמצעים לעשות זאת כשישראל זקוקה לכך בפועל. הצהרותיהם על ידידות לישראל התגלו כרדודות.

רק טיפש יכול לסלוח לפוליטיקאים מערביים על המשך תמיכתם באונר"א, במקום לפרק ולהחליף אותה במנגנוני סיוע שאינם משמשים בחוצפה כפלטפורמה ל"מלחמת השיבה" הפלסטינית האינסופית נגד ישראל, ועם מתקנים שאינם משמשים כבסיסים חמושים בפועל של חמאס. העובדה שאונר"א הייתה השנה מועמדת מובילה לפרס נובל לשלום היא הוכחה לעוינות המוחלטת של חלק מהאירופאים כלפי ישראל.

העם היהודי ומגיני החירות האמיתיים ברחבי העולם לעולם לא יסלחו למזכ"ל האו"ם אנטוניו גוטרש שייזכר, אם בכלל, ככתם שמנוני בהיסטוריה של האו"ם. הוא עדיין לא גינה את הטבח והזוועות המיניות שביצעו רוצחי החמאס ב-7 באוקטובר, לא הוביל מאמצים להכריז עליהם כארגון טרור, וגם לא גינה באופן חד-משמעי את התקפות הטילים הישירות של איראן על ישראל.

ועוד: הוא אוהב ומגן על אונר"א בתשוקה שמתחרה רק בחיבוקו הנלהב של כל דיקטטור (כמו הנשיאים הטורקי והאיראני) שמבקשים להשמיד את ישראל. גוטרש וצבא הדיפלומטים הנעלים והאומללים שלו עסוקים בקידום "פשעי המלחמה" של ישראל במקום להתנגד לרוע האמיתי. אין סליחה.

אני מתקשה להבין, ובוודאי איני יכול לסלוח, למנהיגים מערביים שדווקא בעקבות ה-7 באוקטובר הכפילו את מאמציהם לקידום מדינה פלסטינית; אנשים כמו נשיא ארה"ב ביידן וסגנית הנשיא האריס, וכן מנהיגים אירופאים שהכירו באופן חד-צדדי במדינה פלסטינית כדי להשפיל את ישראל באופן מתריס. זה מעורר תמיהה. זה טירוף אסטרטגי. זה עוין באופן עמוק.

הקריאה לתהליך "דחוף" לקראת מדינה פלסטינית מנוגדת להבנות הביטחוניות הבסיסיות המעודכנות של ישראל; למעשה, לעצם קיומה של ישראל לטווח הבינוני עד הארוך. ישראל משגשגת ובטוחה פשוט אינה מתיישבת עם הלאומנות הפלסטינית החמושה על ידי איראן והשואפת להשמדת ישראל שלצערנו, זה כל מה שאנחנו יכולים לצפות מהפלסטינים כרגע.

נראה שאף אחת מתובנות אלה לא חדרה לחשיבה הסגורה, לאוויר המעופש של מוסדות מדיניות החוץ המערביים-ליברליים. לדעתי אין סליחה על דיפלומטיה הזויה, מסוכנת וצבועה בנוגע למדינה פלסטינית משתוללת.

אין באמת מחילה לנשיאי האוניברסיטאות האמריקאיות, הקנדיות והאירופאיות שלא יכלו לגנות באופן חד-משמעי פעילות אנטישמית בקמפוסים שלהם או לסיים מחאות אלימות נגד ישראל, נגד יהודים, נגד אמריקה ונגד המערב.

קריאה להשמדת יהודים אינה בהכרח נוגדת את כללי ההתנהגות של האוניברסיטאות, כי "זה תלוי בהקשר" טענה נשיאת אוניברסיטת פנסילבניה ליז מגיל בפני הקונגרס, וגיבו אותה נשיאי הארווארד ו-MIT. "זה תלוי בהקשר" חייב להיות הביטוי המפורסם-לשמצה, הלא-מוסרי והנתעב ביותר של השנה.

מנהיגים אינטלקטואלים לכאורה אלה יצרו מבנה היתר לאנטישמיות. אין סליחה.

גם מושלי מדינות, ראשי ערים, מפקדי משטרה ומנהיגים מקומיים אחרים נמצאים בגירעון עמוק אינם ראויים לסליחה וראויים לעונש בקלפי על כך שנכשלו במאבק נגד האסלאמיסטים הקיצוניים המשתוללים ברחובות צפון אמריקה ואירופה.

המתפרעים שורפים דגלים אמריקאיים, קנדיים ובריטיים, לא רק של ישראל, ושואגים "מוות" לאמריקה, קנדה ובריטניה, לא רק לישראל אבל חברי מועצות מקומיות משותקים מפחד.

מנהיגי ממשלה בכל הרמות אינם ראויים באופן דומה לסליחה על הפצת שוויון מוסרי בין אנטישמיות ל"אסלאמופוביה", דבר שהפך לאוטומטי בכל הצהרה נגד גזענות ואלימות.

כולם יודעים, אבל משום מה מפחדים להכיר בכך, שאנטישמיות ואנטי-ציונות (שהיום אינן ניתנות להבחנה) הפכו לג'נוסיידיות במטרתן ובאופן ברוטלי מדירות קהילות שלמות נגד כל היהודים. יתר על כן, הנרטיב השקרי על מוסלמים הנמצאים תחת מתקפה לאחר הזוועות הפלסטיניות ב-7 באוקטובר הוא הפך המציאות. קבוצות מוסלמיות ובעלי בריתן השמאלנים הקיצוניים הם

שמזינים את העלייה באנטישמיות.

ספרים שלמים יכולים להתמלא בחטאי התקשורת המערבית נגד ישראל: על צריכתה מרצון של תעמולת החמאס לגבי נפגעים אזרחיים; כישלונה לסקר את ההשתלטויות הטרוריסטיות על החברות הפלסטינית והלבנונית על ידי חמאס וחיזבאללה; כישלונה לעקוב ולהתריע על מסע ההגמוניה של איראן ברחבי המזרח התיכון; כישלונה לסקר באופן משמעותי את ההרס של קהילות ישראליות בצפון ובדרום במלחמות הנוכחיות, ועוד. אין סליחה אפשרית.

בחזית הביתית בישראל, יש אנשים ותנועות שגם להן קשה לי לסלוח, אף על פי שאני רוצה. אלה הם מנהיגים ובעלי תפקידים שצריכים לתקן את דרכיהם ויכולים לזכות במחילה אם יתקנו את דרכיהם. זה מכוון לכל הכיוונים הפוליטיים.

יש אלופים לשעבר שמאלנים שעדיין מפיצים את הפרדיגמות המיושנות והמוכחות כשגויות שלהם בחדשות הערב. יש אנשי מילואים שאיימו לערוק מצה"ל (ועודדו את האויב לתקוף בשנה שעברה), כולל כאלה שפעם נוספת מאיימים כעת לסרב לשרת אלא אם כן החטופים שלנו "יחזרו הביתה מייד"!

יש שדרנים ברדיו ובטלוויזיה שיודעים רק לבטא "זעם" נגד הממשלה, ולעולם אינם מסוגלים לשדר מסרים של חוסן או גבורה, אפילו ביום השנה הראשון ל-7 באוקטובר, ואפילו כשישראל עדיין במלחמה וזקוקה לאחדות.

יש מנהיגים חרדים שעדיין אינם יכולים לראות את הצורך לשלב גברים חרדים בנשיאה בנטל הביטחון הלאומי במונחים צבאיים קונקרטיים.

יש מסיתי ימין שמפיצים מסרים רעילים על "בגידה" של השמאל; ומנהיגי ממשלה שעדיין לא נטלו אחריות אפילו במילים פשוטות על האסון של 7 באוקטובר גם כשהם תובעים קרדיט על הניצחונות המשמעותיים האחרונים של ישראל.

כן, יש צורך בתשובה בבית, וכאן יש מקום לסליחה לאחים אבל זה למאמר אחר בזמן אחר.

התפרסם באתר ערוץ 7, בתאריך 13.10.2024.